

Előszó helyett :

előszó

I. Ma a liberalizmus nem csak a tőke, a profit, és a munkaerő szabad áramlásáról van szó. A globalizációban a helyi-egyetemes értékek tönkre mehetnek, elpusztulhatnak. A tőke egyben a politikai hatalom alapja-eszköze is. Így vagy támogat, vagy eltöröl. Tehát, ahogy látjuk is, *szellemi elszegényedés, és a spirituális ember eltörlése* zajlik. A kiterjesztett valóságok is, mint az internet, a 3D –s mozi csupán újabb illúzióvilágot teremtenek a már meglévő illúzióvilágban. Nem az értelme körét szélesítik; csak az érzékelés hatósugarát.

II. Korunkban: Egyfelől értékvesztést = létromlást látunk, másfelől a pedagógiát, ami viszont *ab origine* (eredendően) nem lehet értékmentes. Minden művészeti nevelés értékteremtő. Ma már fölösleges hosszan elemezni, a művészetek testi – lelki – szociális – spirituális jóllétre, és igényességre nevelnek.

III. A pedagógusképzésben egyre kevesebb az emberrel való bánás képesség fejlesztése. Csak a természettudományok, és a pedagógia, a „neveléstudomány” (ami nem tudomány) száz oldalainak visszaböfögtetése zajlik. Vannak olyan egyetemi hallgatók (18-20 évesek), akik már e korokban elfeledték, mi az, gimnazistának, vagy általános iskolásnak lenni? Nem nevelésszociológia kell, nem pedagógia! Hanem konkrét, valódi-gyakorlati *gyerekkel bántás tudás*. Az már mindegy, valaki fizika, kémia, földrajz, nyelv, vagy irodalom szakos-e?

IV. A neveléstudomány eleve nem tudomány. A tudománynak *empirikusnak* kell lennie. Már pedig a szülő, (gondozó), tanár – *gyerek* (tanuló) kapcsolat nagyon szubjektív és annak is kell lennie! Mert épp az a lényeg, hogy fel-növelendő gyermek szubjektumához igazodjunk. A pedagógia nem képes a *nevelés jövőjét megjósolni*, sokszor még csak hozzávetőleg sem. És azért sem tudomány, mert *tudása nem formalizálható*. Isten ments, hogy a gyermeki egyediség egy formalizált rendszerben történjen! A mese az a *közeg*, amiben a bontakozó gyermek kapcsolata a felnőttel még közeli, személyes. Még van benne szeretet, - a pedagógiában soha nem esik szó a szeretetről. A mese érzélem gazdaggá és a nézőpontok (kognitív sémák) változtatásával egyben rugalmassá is teszi a gyermeket.

V. *Frege, Russel, Wittgenstein, Karl Popper* nyomán újra csak megerősítést nyert, a *rámutatás* más is, több is, mint a verbális kifejezés. (A mesében ott a metatörténet – ami a történet mögött van) Bár a meseszöveg nő, a mesét szavak útján fogjuk fel, ám mégis: sokszor van a mesének rámutatás jellege, körülíró funkciója. Megragadni, vagy csak sejtetni a kimondhatatlant. Mert más a megnyilatkozás (*Äußerung*) és más a közlés (*mediatio, Mittelung*). Nem ugyan az az ábrázolás (*darstellen*) és a pusztá tükrözés (*spiegeln, mirroring*) sem. A művészzel a gyerek érzelmi és értelmi képessége is fejlődik, e fallikus világban minden az ész (bal agyfélteke), vagy másik oldal, az ösztönök ereje (jobb félteke) dönti romba az embereket. Nekünk pedig egyensúly és harmónia kell.